

- կը վառէ բազմին վրայ բոց մը անւելջ՝ անմասնում,
Այսպէս իրար կուգան այդ էակներն անառատ,
Ըսեղծի՛չ սէրն իրենց մէջ բախանցելով շարունակ,
Անհունին մէջէն զիրար կը փրկեցնեն, կը խառնուին,
500 Կը սիրեն զիրար յաւերժ ընդգրկումով, կը ծընին.
Ու, անբնակ աստղերուն լեցընելով գաւառներն՝
Իրենց զարմը բոլոր կ'երկարաձգեն երկնի մէջ:
Ո՛վ տարփանք երկնային, սուրբ գեղումներ, բոց ըզգաս,
Համբոյրներ՝ ուր անդարձ հոգին հոգւոյն կը խառնուի,
505 Ուր իդան յաւերժական՝ գեղեցկութիւնն ալ անբիծ
Հեռանքի նիչ կ'արձակեն շողապատում իրարու:
Եթէ կարենայի՛ր... Բայց ձայն մ'հրնչեց յարկին տակ.
Իմաստունն ընդհատում՝ ականջ կը դնէ անխրոնով,
Ու մեկն դէպ արեւմտս կը դարձնենք աչքերնիս.
510 Ա՛ն, օրումն լոյսն էր որ կը խուսափէր երկնիցէն:
Աչն անդին դարձընելով Մեսասանից պալատներն՝
Անոր բո՛յն կը կարկառէր կոտիդին մէջ պղղընձի,
Ընդունեց զայն Սակրաս միշտ սեռն ու լուրջ նակատով,
515 Եւ իբրեւ պարգեւ մը սուրբ վե՛ր առնելով ձեռքին մէջ,
Վայրկեան մ'իսկ չառկախելով նոր ըսկըսած իր խօսքը,
Պարսելէ առաջ զայն՝ իր մտածումն աւարեց:

(Շարունակելի)

Ե . Ե . Դ .

ՍԿԱՐՐՈՆԻ ՏԱՊԱՆԱԳԻՐԷ

Ան՝ որ հիմայ կը հանգչի հոս՝
Գութն է շարժած քան թէ նախանձ.
Տեսաւ քանի՛ցքս մանն, ախո՛ս,
Դեռ չըսպտած կեանքն իր վաղանց:
Անցորդ, ա՛ն, մի՛ համեր ժրխոր.
Ըզգո՛յջ, չըլլայ որ արբընայ,
Զի առաջին զիշերն է որ
Խեղճ Սկարոնը կը լնանայ:

SCARRON

ՄԲՔՈՒՆԵ ԵՒ ՄԱՐԿԱՐԷՑ

Այդ ծովուն խորեւն դո՛ւրս գալով դուն՝
Ո՛ւր կ'երթաս մարգարիտ չողջողուն.
— Ցատերու սէ յոջան դա՛ոքն պըտող,
Ո՛ւր կ'երթաս ո՛վ արցունք արտառիս:
— Եւ կ'երթա՛ւ սերճ քաղի մը վերեւ
Շըքեղ զարդ մ'ըլլալու արդարեւ:
— Իսկ եւ ալ կը քանկիս Սասունոյ
Հոգիին սողն եւ ոխսը հաճոյ:

PROSPER BLANCHEMAIN

